

Poznámky oponenta k bakalářské práci Anny Balážové

Dvojí trojí

Život plyne zcela obyčejně až na chvíle, kdy přestáváme *vidět „konec“ v každém začátku*. Myslím to tak, že někdy nemíváme potřebu předpovědět cesty příběhu, který jinak naši zkušenost jednoduše opatřuje smyslem; příběhu, který začínáme vyprávět v každém předělu, mezeře či hranici, která je předpokladem vnímání změny a změny vnímání. A tak se k věcem snažím přistupovat právě takto. Ve spáře a v pohybu. A zejména k takovým věcem, které nejdou tolik promýšlet, protože nejsou předem vidět. Víc než jen prostorem k prohlédnutí jsou spíše divadelní hrou, ke které se ztratil scénář.

Název:

Dvojí trojí;

Doba trvání:

20 (nebo méně) minut;

Obsazení:

Návštěvníci výstavy;

Scéna:

Solná jeskyně.

Sůl, protože chrání před zničením a sama nepodléhá zkáze. A tiché procházení se scénou i proto, že poezie je vyslovením těla. Není tím nejdokonalejším vyslovením – to je právě předjazykové a celé ze slané vody – ale tím nejlepším, jakého je tělo schopno, pokud si představíme, že vládne nějakým jazykem. Na autorovi je, aby pokyny k sehrání artikuloval. Nemusí hlasitě, když nás přiměje odezírat ze rtů. Třeba tak, že navrhne a zprodukuje scénu se zdvojeným stínem k hlasům, ke kterým hledáme tvář. Co je důležité, je měřítko, nemožný horizont.

Práci doporučuji k obhajobě.

Filip Cenek, Brno, 4. června 2010, hodnocení B.

